

nemførelse af abort til 15 år. Det er, fordi der ligesom er en sammenhæng i de forskellige aldersgrupper, en sammenhæng imellem pligter og ansvar. Det er i virkeligheden den væsentligste årsag til, at vi er landet på de 15 år.

Lad mig så også sige mere principielt, at forslaget her jo ikke får nogen betydning i alle de tilfælde, hvor forholdet mellem datter og forældre fungerer perfekt, hvor man taler om alt mellem himmel og jord, hvor man sørger for at holde hinanden underrettet osv. Det er ikke dér, vi får problemer hverken før eller efter forslaget. Dér hvor vi kan få problemer, er i de familier, hvor det ikke fungerer, eller i de familier, hvor forældrene f.eks. af religiøse årsager har en meget, meget markant holdning til spørgsmålet, og hvor datteren måske har en anden religiøs holdning eller i øvrigt en anden holdning. Det er i de tilfælde, vi må gå ind og vurdere, hvis interesser det er, vi ønsker at varetage. Er det forældrenes forældrerolleinteresse, vi vil varetage, eller er det datterens interesser som værende et selvstændigt individ? Og ikke mindst: Hvad med det barn, der eventuelt bliver født imod moderens vilje? Vil et sådant barn få en god opvækst, hvis moderen fra starten alt andet lige hellere havde set, at hun var foruden det pågældende barn.

Jeg ved godt, at i en række tilfælde sker der det, at når man så har fået barnet, får man selvfølgelig et fantastisk forhold til det, men alligevel synes jeg godt, vi kan berøre det principielle i, at man tvinger en mor til at gennemføre graviditeten mod moderens vilje, og det er netop her, at forslaget går ind og fastlægger, at retten til sin egen krop tillægger vi også de 15-18-årige.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hr. Tom Behnkes argumentation er jo sådan set det bløde eller tynde punkt i Fremskridtspartiets forslag, og det kan han sådan set lige så godt indrømme. Jeg mener ikke, han har givet mig noget argument.

Hvis vi går ind og siger, at alle individer trods alt må have en ret til at bestemme noget over deres egen krop, så kan det ikke kan være sådan, at andre personer kan tvinge én fysisk til at føde børn eller til ikke at gøre det. Hvis vi holder fast i det, så har det ikke noget at gøre med, om man er 13, 14 eller 15 år. Vi kan selvfølgelig håbe på, at det drejer sig om nogle få eksempler, det kan være, der slet ikke findes nogen, og det er så dejligt, så er det ikke noget problem. Men

hr. Tom Behnke snakkede selv for lidt siden meget om det principielle, og nu synes jeg et kort øjeblik, at hr. Tom Behnke bliver en lille smule uprincipiel.

Så derfor er det i hvert fald en side i det, som man måske lige burde tænke lidt over. Det kan godt være, at der er et flertal herinde, som synes, at det skal være 15 år, og det vil vi så stemme for af forskellige grunde, som jeg har nævnt, men jeg synes ikke, at man er særlig principiel, når man begynder at snakke om, at der er en seksuel lavalder, og at der er en kriminel lavalder.

Det er sådan, at det principielle argument i virkeligheden er, at et individ ikke kan tvinges mod sin vilje til at føde børn. Det er dét, det handler om, og det er det, man sådan set skal tage stilling til.

Det, som det i virkeligheden handler om, er jo, at der sættes en biologisk nedre grænse, og den behøver ikke at stå i nogen lov. Der skal bare stå, at ingen person mod sin vilje kan tvinges til at føde børn.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Hvad jeg siger nu, bliver aldeles for egen regning. Men jeg synes, vi skal være opmærksom på, at der af og til sker store kulturforskydninger med små skridt i lovgivningen.

Der kan ske store ændringer. F.eks. snakker nu mange herinde, som om det er en selvfølge, at det er éns egen krop. Se, jeg er 3 børns mor, og jeg har aldrig oplevet, at det var min egen krop, aldrig. Jeg har aldrig kunnet sammenligne det med min blindtarm – bare lige så vi er klar over, hvad det er, vi taler om. Jeg føler ikke, at diskussionen er bestemmelsen over egen krop.

Muligvis – og det vil jeg hellere have ind – råderetten over eget liv, og det er det, vi så taler om i en anden sammenhæng, og hvor langt vi kan komme med det.

Der sker det, at vi i øjeblikket har en konference nede i Fællessalen om aktiv dødsbistand, om selvbestemmelse, som det hedder – sådan siger jeg i hvert fald. Dér vil man kunne gå ned at høre, hvordan vigtige etiske debatter i nogle sammenhænge reduceres til selvbestemmelse.

Og selvbestemmelse er et meget, meget tvivlsomt begreb i mange etiske sammenhænge, det er alt, alt for lidt at have med i denne her sammenhæng. Derfor vil jeg bare sige, at hvis man har det her reducerende forhold til det, kan man pludselig få meget mere til at ske. Det er, hvad